

держави. Вісник Одеського національного університету. 2008. Т. 13. С. 13-17. URL: http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/487/1/articles_13-17.pdf. Дата доступу: 20.10.2020.

Луцишин-Куцела Соломія Ярославівна, магістрантка,
Островерхов Віктор Михайлович, к.е.н, доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ДЖЕРЕЛА ТА МЕХАНІЗМИ ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ

В загальному вигляді інвестиційний процес можемо розглядати як сукупність етапів руху інвестицій в різних формах та на різних рівнях, які виражають відносини, які виникають між учасниками інвестиційного процесу при формуванні та використанні інвестиційних ресурсів (рис. 1).

Рис. 1. Етапи інвестиційного процесу [1]

Джерелом інвестицій можуть бути: майно держави, підприємств, громадян; доходи різних секторів економіки (збереження громадян, позики, прибуток підприємств, доходи держбюджету); амортизаційні відрахування підприємств, іноземні інвестиції, внески різних фондів. Основні джерела інвестицій наведено на рис. 2.

Таким чином, інвестиціями можуть бути збережені і не спожиті цінності (наприклад, майно чи заощадження). Однак, збереження самі по собі ще не є

інвестиціями. Вони перетворюються в інвестиції тільки рішенням інвестора - суб'єкта інвестування.

Для залучення інвестицій може було використано велику кількість механізмів. Механізми залучення інвестицій – це комплекси заходів, дій, правил, систем, що забезпечують приплив інвестицій. Механізми залучення інвестицій можемо розділити на дві основні категорії: механізми, що функціонують завдяки діяльності державних чи приватних структур.

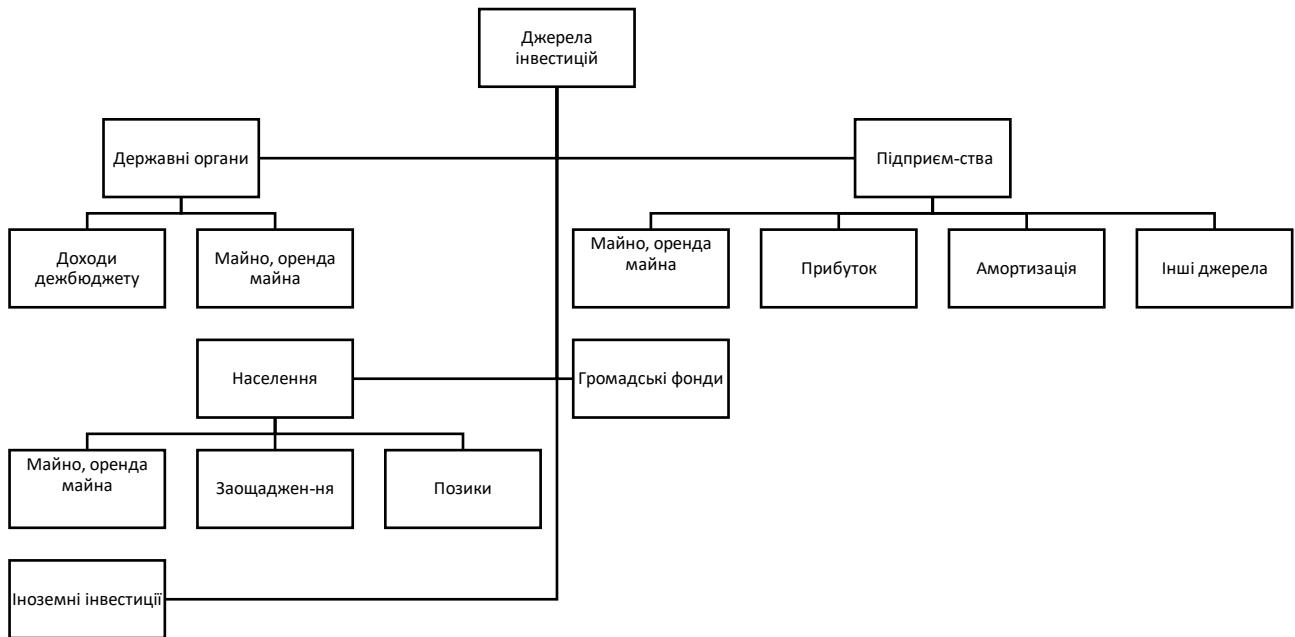

Рис. 2. Джерела інвестицій

До державних механізмів залучення інвестицій належать схеми і програми залучення грошових коштів в економіку, а також заходи підтримки підприємництва, що реалізуються в рамках існуючого законодавства різними органами державної влади та державними структурами на всеукраїнському та місцевому рівнях. До приватних механізмів належать механізми, що функціонують в рамках діяльності приватних інститутів і організацій, що забезпечують фінансові вливання у економіку.

Можна виділити три категорії механізмів залучення інвестицій:

1. Механізми, що забезпечують фінансування.

Такі механізми забезпечують акціонерне, проектне, венчурне і бюджетне фінансування. До механізмів, що забезпечують акціонерне фінансування, відносяться фондові біржі. Венчурне фінансування здійснюється за рахунок функціонування венчурних фондів. Бюджетні надходження в проекти забезпечуються за рахунок надходжень з державного або місцевого бюджету через створені державні інститути розвитку і інструменти надання грошових

коштів, які також можуть забезпечувати інші типи фінансування проектів (проектне і венчурне). До таких державних інститутів належать інвестиційні компанії та фонди, державні корпорації, а також прямі вкладення з державного та місцевих бюджетів.

2. Системи і організації, що сприяють припливу інвестицій.

До таких систем належать різні комерційні та некомерційні організації, як, наприклад, Торгово-промислова палата та інші різноманітні інститути.

3. Заходи підтримки із боку держави, що залучають інвесторів у той чи інший регіон.

До заходів підтримки можуть відноситися технопарки, що пропонують цілий комплекс заходів, податкові пільги, державні гарантії.

Таким чином, розгляд різних аспектів інвестиційної діяльності та її джерел показує, що існує низка типових етапів інвестиційного процесу, реалізувати які можна з допомогою різних механізмів, що дозволить ефективніше реалізовувати інвестиційну політику в державі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Гобрей М.В. Суб'єкти інвестиційних процесів та джерела інвестицій в регіональній економіці. Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер.: Економічні науки. 2018. Вип. 32. С. 130-133. Url: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvkhdu_en_2018_32_30

**Семенів Михайло Петрович, магістрант,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., професорка,
професорка кафедри управління та адміністрування**

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В США: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Американське державне управління є справді винятковим і має обмежене значення для вирішення адміністративних проблем в інших країнах. Таке розуміння вимагає порівняльного аналізу інших режимів, заснованих на тому ж конституційному принципі, тобто поділу виконавчої, законодавчої та судової влади.

Міжнародні порівняння показують, що державні бюрокрації є не лише інструментами управління державною політикою, але вони також відіграють політичну роль, а іноді стають політично домінуючими. Це суперечить широко розповсюдженій думці, особливо в Америці, про те, що політика та адміністрація різко відокремлені і повинні бути різко відокремлені.

Виняткова особливість політичної системи США може бути вбачається в її здатності зберігати контроль протягом усієї своєї історії над досить ефективною адміністративною системою. На жаль, в інших режимах, заснованих на конституційному принципі поділу влади, створена бюрокрація була досить потужною як для запобігання реформам, які робили б їх ефективнішими; а також під час криз захопити владу та створити військові диктатури. Розуміння цього явища допомагає нам пояснити американський виняток.